

DEJVID GEMEL

KRALJ IZA
ZATVORENE
KAPIJE

Prevela
Nevena Andrić

■ Laguna ■

Naslov originala

David Gemmell

THE KING BEYOND THE GATE

Copyright © 1985 by David A. Gemmel

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovu knjigu s ljubavlju posvećujem
svojoj deci Ketrin i Luku,
kao malu naknadu
za društvo koje su mi podarili.*

Zahvalnica

Bez pomoći prijatelja pisanje mi ne bi pričinjalo radost. Mnogo hvala Tomu Tejloru na pomoći oko priče, Steli Grejam za korekturu i Džin Mond za lekturu. Hvala i Gariju, Rasu, Barbari, Filipu, Džordžu, Džonu D., Džimiju, Andželi, Džou, Liju, Ajoni i svima zaposlenim u *Hejstings obzerveru*, zaslužnim za lepa vremena.

I Rosu Lemprijeu što je izveo juriš na stepenice.

Prolog

Sneg se poput čipke rasprostirao po drveću, a šuma je sležala pod njim kao kakva kolebljiva mlada. On je neko vreme stajao među kamenjem i stenama i prelazio pogledom po obroncima. Sneg mu se skupljao na ogrtaču opervaženom krznom i na vrhu šešira širokog oboda, ali on se na to nije obazirao, kao što se nije obazirao ni na hladnoću koja mu se uvlačila u telo i od koje su mu trnule kosti. Mogao je biti poslednji živi čovek na planeti na umoru.

Donekle je priželjkivao da i jeste.

Naposletku, kad je zaključio da nema patrola, krenuo je niz padinu; pažljivo je hodao niz klizavu kosinu. Kretao se polako i znao je da mu od hladnoće preti sve veća opasnost. Treba da se ulogori i zapali vatru.

Iza njega se pod sve gušćim oblacima propinjao Delnočki venac. Pred njim je ležala šuma Skultik, predeo mračnih legendi, izneverenih snova i sećanja na detinjstvo.

Izuzev povremenog krckanja suvog drveta pod sve debljim ledom koji je probijao granje, ili svilenkastog snega

koji se s pretovarenih krošanja stropoštavao na zemlju, u šumi je vladao muk.

Tenaka se osvrnu na svoje tragove. Oštre ivice otisaka stopala već su se zaoblile i za nekoliko minuta trag će nestati. Pun turobnih misli i iskrzanih sećanja, s mukom je krenuo dalje.

Ulogorio se u plitkoj pećini u zavetrini i zapalio vaticu. Plamenovi su se združivali i narastali; po zidovima pećine plesale su razigrane crvene senke. Skinuo je vunene rukavice i iznad ognja istrljao ruke; potom je istrljao lice i ištipao se kako bi krv prokolala. Spavalo mu se, ali pećina se još ne beše dovoljno zagrejala.

Zmajski puk je mrtav. Odmahnuo je glavom i zažmurio. Ananais, Dekado, Elajas, Belcer. Svi mrtvi. Izdani, jer su smatrali da su čast i dužnost na prvom mestu. Mrtvi, jer su verovali da je Zmajski puk nepobediv i da dobro na kraju mora prevagnuti.

Tenaka se stresao da se razbudi i dodao deblje grane na vatru.

„Zmajica je mrtva“, reče naglas; glas mu je odjekivao pećinom. Kako je to čudno, pomisli on – reči su istinite, a on ipak ne veruje u njih.

Zurio je u seni vatre i opet pred sobom video mermerne dvorane svoje palate u Ventriji. Tamo nije bilo vatre; središnje sobe bile su prijatno prohladne, jer su ledeni kamenovi držali na odstojanju vrelinu pustinjskog sunca koje vam ispija snagu. Meke stolice i istkane ponjave; sluge nose vrčeve rashlađenog vina i kofe dragocene vode da mu zaliju ružičnjak kako bi rascvetalo drveće ostalo lepo.

Belcer je bio glasnik. Odani Belcer – najbolji ratnik barskog čina u celom Krilu.

„Gospodine, zovu nas kući“, s nelagodom je rekao u biblioteci, odeće prepune peska i prljave od putovanja.

„Pobunjenici su pobedili jedan Seskin puk na severu i sam Baris nas je pozvao.“

„Otkud znaš da je Baris?“

„Po pečatu, gospodine. Ličnom pečatu. I po poruci: 'Zmajica vas zove.'“

„Barisa niko nije video već petnaest godina.“

„Znam, gospodine. Ali pečat...“

„Grumen voska ništa ne znači.“

„Gospodine, meni znači.“

„Vraćaš se, dakle, u Drenaj?“

„Da, gospodine. A ti?“

„Čemu da se vratim, Belceru? Zemlja je opustošena. Spojaci nepobedivi. I ko zna kakve gadne vradžbine će baciti protiv pobunjenika? Suoči se s tim! Zmajičina vojska je raspuštena pre petnaest godina i svi smo ostareli. Spadao sam među mlađe oficire, a sad imam četrdeset godina. Ti si sigurno bliži pedesetoj – da je Zmajica još živa, ti bi bio zreo za penziju.“

„Znam“, reče Belcer i kruto stade u stav mirno. „Ali čast zove. Proveo sam život u službi Drenaju i sad ne mogu da odbijem poziv.“

„Ja mogu“, kaza Tenaka. „Izgubili smo. S vremenom će Seska sam sebe uništiti. Lud je. Ceo sistem se raspada.“

„Gospodine, ne umem s rečima. Prejahao sam trista kilometara da ti donesem poruku. Došao sam u potrazi za čovekom pod čijim sam zapovedništvom nekad služio, ali njega ovde nema. Izvini što sam te gnjavio.“

„Slušaj, Belceru!“, reče Tenaka dok se ratnik okretao ka vratima. „Da imamo i najmanjih izgleda za uspeh, rado bih pošao s tobom. Ali sve ovo bazdi na poraz.“

„Zar mislite da ne znam? Da ne znamo svi?“, rekao je Belcer. A onda je otišao.

Vetar je promenio pravac, zaokrenuo je u pećinu i naneo sneg na vatru. Tenaka tiho opsova. Potegao je mač i krenuo napolje, pa posekao dva gusta žbuna i njima zaklonio ulaz.

Meseci su prolazili, i on je zaboravio na Zmajski puk. Trebalo je upravljati imanjima, baviti se važnim pitanjima u stvarnom svetu.

Onda se Ilej razbolela. Kad je vest stigla do njega, bio je na severu i raspoređivao je patrolu koje će čuvati trgovinski put za prevoz začina, i požurio je kući. Vidari su rekli da će groznica proći i da nema razloga za brigu. Ipak, stanje joj se pogoršavalo. Plućna kuga, tako su mu rekli. Kopnela je sve dok, isprekidanog daha, nije završila u prostranom krevetu; nekad lepe oči sad su se caklile kao slika i prilika smrti. Dan za danom sedeo je pored nje, pričao, molio se, preklinjao je da ne umre.

A onda je počela naglo da se oporavlja i srce mu je zai-gralo. Planirala je s njim zabavu i učutala da razmisli koga da pozove.

„Nastavi“, rekao je. No nje više nije bilo. Tek tako. Deset godina zajedničkih uspomena, nada i radosti nestale su kao voda na pustinjskom pesku.

Podigao ju je iz kreveta i umotao je u beli vuneni ogrtač. Potom ju je prigrlio k sebi i odneo je u ružičnjak.

„Volim te“, govorio je sve vreme, ljubio je u kosu i ljulju-škao je kao dete. Okupile su se sluge; nisu progovarale, ali posle sat ili dva prišle su i razdvojile ih. Uplakanog Tenaku povelu su u njegovu sobu. Tamo je zatekao zapečaćen svitak sa spiskom trenutnih ulaganja i izveštaj o stanju, a pored toga pismo od knjigovođe Estasa. U ovakvim pismima obično je bilo saveta u koja polja treba ulagati i pronicljivih političkih zapažanja šta treba izbegavati, iskoristiti do krajnjih granica ili istražiti.

Bez razmišljanja je otvorio pismo i pogledom preleteo spisak vagrijskih isplata, povoljnih prilika u Lentriji i drenajskih gluposti, sve dok nije stigao do poslednjih nekoliko rečenica:

Južno od ravnice Sentran, Seska je sravnio pobunjenike sa zemljom. Opet se hvališe sopstvenim lukavstvom, izgleda. Poslao je poruku i pozvao nekadašnje vojnike da se vrate kućama; čini se da se plašio Zmajskog puka još otkako ga je raspustio, pre petnaest godina. Sad se otarasio straha – uništio ih je do poslednjeg. Spojaci su strahotni. U kakvom to svetu živimo?

„Živimo?“, rekao je Tenaka. „Niko ne živi – svi su mrtvi.“

Ustao je i otišao do zapadnog zida, pa stao ispred ovalnog ogledala i zagledao se u propale ostatke svog života.

Optuživačkim kosim očima ljubičaste boje odraz je piljio natrag u njega; tanke usne bile su ogorčene i ljutite.

„Idi kući“, rekao je odraz, „i ubij Sesku.“

1

Kasarna je ležala pod snežnim pokrovom, a porazbijani prozori zjapili su kao stare nezaceljene rane. Prostor ispred nje, koji je svojevremeno ugazilo deset hiljada ljudi, sada je bio neravan, a trava se probijala kroz snežni prekrivač.

Sa samom zmajicom surovo su postupili: razbili su joj kamena krila na leđima, očnjake joj slomili u krhotine, a lice joj umazali crvenom farbom. Dok je stajao pred njom i ćutke joj odavao počast, Tenaki se činilo da ona plače krvave suze.

Dok je Tenaka zurio u zaravan pred kasarnom, pred očima su mu sevale jarke slike iz sećanja: Ananais izvikuje naređenja svojim ljudima – protivrečna naređenja, zbog kojih se ovi sudaraju i preturaju se na zemlju.

„Pacovi izmećarski“, urlao je plavokosi div. „Vi sebe nazivate vojnicima?“

Pred avetinjskim velom pustošne stvarnosti slike su izbledele i Tenaka uzdrhta. Prišao je bunaru gde je ležala stara kofa, drške još privezane za natruli kanap. Spustio je vedro u bunar, čuo lomljavu leda, pa ga izvukao i odneo ga do zmajice.

Boja je slabo spadala, ali posle skoro sat vremena bodežom je sastrugao i poslednje tragove crvenila s kamena.

Potom je skočio na zemlju i pogledao učinak.

Čak i bez farbe izgledala je bedno, skrhanog ponosa. Tenaka opet pomisli na Ananaisa.

„Možda je i bolje što si mrtav nego da ovo doživiš“, reče.

Počela je kiša; ledene iglice su ga peckale po licu. Tenaka uprta zavežljaj na rame i otrča prema napuštenoj kasarni. Vrata su zjapila otvorena i on uđe u nekadašnje oficirske prostorije. Dok je Tenaka prolazio, jedan pacov zaždi u tamu, ali on ne obrati pažnju na njega, već nastavi sve do prostranijih odaja sa zadnje strane. Zbacio je zavežljaj u svojoj staroj sobi, pa se tiho nasmejao kad je video kamin: bio je pun naslaganog drveta za vatru.

Poslednjeg dana, znajući da odlaze odatle, neko mu je došao u sobu i spremio drva za vatru.

Dekado, Tenakin posilni?

Ne. U njegovoj ličnosti nije bilo ničeg romantičnog. Bio je to okrutan ubica, a pod paskom su ga držale samo Zmajičina gvozdena disciplina i sopstvena nepokolebljiva odanost puku.

Ko onda?

Posle nekog vremena prestao je da razgleda lica koja je sećanje sipalo pred njega. Nikad neće saznati.

Drvo se za petnaest godina valjda dovoljno isušilo da se ne dimi kad se zapali, rekao je sebi i ispod cepanica stavio svež trud. Uskoro su se plameni jezici proširili i vatra se razbuktala.

Poveden iznenadnim porivom, on priđe drvenom zidu u potrazi za skrivenom nišom. Pritiskom na dugme, zarđala opruga je zaškriputala umesto da se, kao nekad, živahno otvori. Blago je sklonio ploču. Iza se nalazilo maleno udubljenje koje je ostalo nakon što je, mnogo godina pre

raspuštanja puka, neko uklonio kameni blok. Na zadnjem zidu, nadirskim pismom je pisalo:

Mi Nadirci,
Mladorođeni,
Krvoprolivači,
Sekiraši,
Još pobednici.

Prvi put u poslednjih nekoliko meseci Tenaka se osmehnuo i deo tereta mu pade sa srca. Godine kao da iščežoše i ponovo je video sebe kao mladića, tek pristiglog iz stepe, kako dolazi da stupi u Zmajčinu vojsku; opet je osetio na sebi poglede svoje oficirske braće i njihovo slabo prikriveno neprijateljstvo.

Nadirski princ u Zmajskom puku? Nezamislivo – čak sramno, kako su smatrali pojedinci. No on je *zaista* bio naročit slučaj.

Magnus Ozlednik osnovao je Zmajski puk pre sto godina, posle Prvog nadirskog rata, kada je nepobedivi vojvoda Ulrik poveo hordu na zidine Dros Delnoka, najmoćnije tvrđave na svetu, ali su ga Bronzani Erl i njegovi ratnici odbili.

Trebalo je da ubuduće Zmajski puk bude drenajsko oružje protiv nadirskih osvajanja.

A onda, kao kad se ostvari kakva noćna mora – i dok su sećanja iz Drugog nadirskog rata još bila sveža – u puk su primili jednog Nadirca. Što je još gore, beše to neposredni naslednik samog Ulrika. A ipak, nisu imali izbora do da mu dozvole da nosi sablju.

Jer bio je Nadirac samo s majčine strane.

Po očevoj lozi bio je čukununuk Regnaka Lutalice: Bronzanog Erla.

Oni koji su žudeli da ga mrze nisu znali kako da se postave. Kako da usmere mržnju na nasljednika najvećeg drenajskog junaka? Nije bilo lako, ali pošlo im je za rukom.

Mazali su mu jastuk kozjom krvlju, podmetali mu škorprije u čizme. Sekli mu kolane na sedlu i naposljetku mu stavili otrovnicu u krevet.

Umalo ga je ubila kad se prevalio na nju, a ona mu zaronila očnjake u butinu. Zgrabio je bodež s noćnog stočića i ubio zmiju, a onda unakrst zasekao preko tragova očnjaka, u nadi da će krv pokuljati i isprati otrov. Potom je ležao sasvim nepomično, svestan da bi svaki pokret ubrzao delovanje otrova u telu. U hodniku je začuo bat koraka i znao je da je to Ananais, stražarski oficir, u povratku u sobu nakon završene smene.

Nije želeo da ga doziva jer je znao da ga Ananais ne voli. Ipak, nije želeo ni da umre! Pozvao je Ananaisa po imenu, vrata su se otvorila i u dovratku su se pojavili obrisi plavokosog diva.

„Ujela me otrovnica“, rekao je Tenaka.

Ananais se sagnuo da prođe kroz vrata, pa prišao krevetu i čizmom odgurnuo mrtvu zmiju. Potom je pogledao ranu na Tenakinoj nozi.

„Pre koliko?“

„Dva-tri minuta.“

Ananais klimnu glavom. „Nisi dovoljno duboko zasekao.“

Tenaka mu dade bodež.

„Ne, kad bi *bilo* dovoljno duboko, presekao bi glavne mišiće.“

Ananais se nagnuo napred, prineo usta rani i isisao otrov. Potom ga je previo i otišao po hirurga.

Iako su najveći deo otrova izbacili, mladi nadirski princ gotovo je umro. Na četiri dana je pao u komu, a kad se probudio, pokraj kreveta mu je stajao Ananais.

„Kako si?“

„Dobro.“

„Ne izgledaš dobro. Svejedno, milo mi je što si živ.“

„Hvala ti što si me spasao“, rekao je Tenaka kad je div ustao i okrenuo se da ode.

„Bilo mi je drago. Ipak, i dalje ne bih voleo da mi se oženiš sestrom“, rekao je uz kez kad je pošao prema vratima. „Kad smo kod toga, juče su tri mlada oficira otpuštena iz službe. Mislim da odsad pa nadalje možeš mirno da spavaš.“

„Nikad ja neću mirno spavati“, reče Tenaka. „Za Nadirce, u tome leži smrt.“

„Nije ni čudo što su vam oči tako kose“, kazao je Ananais.

Renja je pomogla starcu da ustane, pa nagomilala sneg preko vatrice kako bi ugasila plamenove. Dok su se olujni oblaci navlačili iznad njih, tmurni i preteći, temperatura se stro-poštala. Devojka se plašila, jer starac je prestao da drhturi i sada je stajao pokraj razorenog drveta i praznim očima piljio u zemlju pored svojih stopala.

„Hajde, Oline“, rekla mu je i obgrlila ga oko struka. „Stara kasarna je blizu.“

„Ne!“, zakuka on i izmače se. „Tamo će me naći. Znam da hoće.“

„Umrećeš od hladnoće“, prožišta ona. „Kreći.“

Pokorno ju je pustio da ga povede kroz sneg. Bila je visoka i snažna, ali put je bio zamoran i disala je s naporom dok su se probijali kroz poslednju živu ogradu pre Zmajskog trga.

„Još samo nekoliko minuta“, kaza ona. „Onda možeš da se odmoriš.“

Obećanje da će se negde skloniti starcu kao da je ulilo snage i sada se brže gegucao napred. Dvaput je umalo pao, ali uhvatila ga je.

Nogom je otvorila vrata najbliže zgrade i pomogla mu da uđe, pa skinula beli vuneni burnus i prošla prstima kroz kratko podšišanu crnu kosu, mestimično mokru od znoja.

Pošto su se sklonili s ljutog vetra, imala je osećaj kao da joj koža gori dok joj se telo privikavalo na nove uslove. Otkopčala je opasač belog kožnog ogrtača, pa ga zabacila preko širokih ramena. Ispod je imala svetloplavu vunenu tuniku i uzane crne čakšire, delimično skrivene u čizmama opervaženim ovčijom kožom, dubokim sve do butina. Na boku je nosila vitak bodež.

Starac se naslonio na zid i nezadrživo se tresao.

„Naći će me. *Hoće!*“, zapomagao je. Renja nije na njega obraćala pažnju, već je pošla hodnikom.

Na drugom kraju Renja ugleda nekog čoveka i trže se, a bodež joj sam doskoči u ruku. Muškarac je bio visok i tamnopus, odeven u crninu. Za pojasom mu je visio dugi mač. Kretao se lagano, a ipak samopouzvano – preteći, kako se činilo Renji. Dok je prilazio, umirila se i pripremila se za napad; gledala ga je u oči.

Bile su, primetila je, divne i ljubičaste, ali iskošene, kao u nadirskih plemena na severu. Ipak, lice mu je bilo četvrtasto i, ako se izuzme mrka linija usana, gotovo privlačno.

Želela je da ga zaustavi rečima, zapreti mu da će ga ubiti ako samo priđe. No nije bila u stanju. Zračio je nekakvom snagom – nekakvom nadmoći nad drugima, koju nije mogla da prenebregne.

A onda je prošao pored nje i nagnuo se nad Olina.

„Ostavi ga na miru!“, viknu ona. Tenaka se okrenu ka njoj.

„Kod mene u sobi gori vatra. Onuda, pa desno“, reče mirno. „Odneću ga onamo.“ Bez napora je podigao starca i poneo ga u svoje odaje, pa ga položio na uzan krevet. Skinuo mu je ogrtač i čizme, i počeo blago da mu trlja mestimično

pomodrele kožu listova. Okrenuo se i dobacio devojci ćebe. „Zagrej ovo pored vatre“, reče i vrati se poslu. Posle nekog vremena proverio mu je disanje – bilo je duboko i ravnomerno.

„Spava?“, upita ona.

„Spava.“

„Hoće li preživeti?“

„Ko to zna“, reče Tenaka, pa se uspravi i protegnu leđa.

„Hvala što si mu pomogao.“

„Hvala što me nisi ubila“, odgovori on.

„Šta radiš ovde?“

„Sedim pored vatre i čekam da prođe oluja. Hoćeš hrane?“

Sedeli su zajedno pored ognja, delili njegovo meso i tvrde biskvite, i nisu mnogo razgovarali. Tenaka nije bio radoznao, a Renja je nagoni znala da on ne želi da priča. Ipak, tišina ni po čemu nije bila nelagodna. Prvi put za nekoliko nedelja osećala se smireno i opušteno, i čak se i opasnost od plaćenih ubica činila manje stvarna, kao da je kasarna kakvo pribežište pod magijskom zaštitom – nevidljivom ali beskrajno moćnom.

Tenaka se zavalio u stolicu i posmatrao je devojkicu, koja je pak zurila u plamenove. Lice joj je bilo upečatljivo, ovalno, visokih jagodica i krupnih očiju, tako tamnih da su se dužica i zenica stapale. Sve u svemu mu se činila snažna, ali kao da joj nekakva ranjivost podriva tu snagu, kao da ima nekakav tajni strah ili je muči neka skrivena slabost. U nekim drugim okolnostima bila bi mu privlačna. Ipak, kada se zadubio u sebe, nije našao nikakvo osećanje, nikakvu želju... Nikakav znak života, shvati on iznenađeno.

„Progone nas“, reče ona konačno.

„Znam.“

„Otkud znaš?“

Slegnuo je ramenima i dodao drva na vatru. „Na drumu ste usred nedodije, bez konja ili zaliha, a ipak, odeća vam je skupa i lepo ste vaspitani. Dakle, bežite od nekoga ili nečega, što znači da vas neko goni.“

„Je l' ti to smeta?“, zapita ona.

„Što bi mi smetalo?“

„Ako te uhvate s nama, i ti ćeš poginuti.“

„Onda me neće uhvatiti s vama“, reče on.

„Da ti kažem zašto nas gone?“, raspitivala se ona.

„Ne. To je tvoj život. Ovde su nam se putevi ukrstili, ali svako će nastaviti na svoju stranu, ka svojoj sudbini. Nema potrebe da ma šta saznajemo jedno o drugom.“

„Zašto? Plašiš se da bi počeo da mariš?“

Bez imalo gneva u očima pažljivo je razmotrio pitanje. „Može biti. Ali mahom se plašim slabosti koja ti sleduje kad ti postane stalo do nečega. Imam zadatak koji treba obaviti i ne treba mi da razmišljam o drugim problemima. Ne, to nije istina – *ne želim* da mislim o drugim problemima.“

„Zar to nije sebično?“

„Naravno da jeste. Ali tako lakše preživiš.“

„A zar je to toliko bitno?“, obrecnu se ona.

„Mora da jeste, jer inače ti ne bi bežala.“

„Njemu je bitno“, kaza ona i pokaza na čoveka u krevetu. „Meni ne.“

„Od smrti ne može pobeći“, kaza Tenaka tiho. „Pored toga, neki mistici tvrde da nas posle smrti čeka raj.“

„Veruje on u to“, reče ona sa osmehom. „Zato se i plaši.“

Tenaka lagano zavrte glavom, pa protrlja oči.

„Meni je sve to malo previše“, kaza i osmehnu se na silu. „Mislim da ću sad na spavanje.“ Prostro je ćebe po podu i opružio se na njega; glavu je položio na zavežljaj.

„Ti si iz Zmajskog puka, jelda?“, reče Renja.

„Otkud znaš?“, upita on i pridiže se na lakat.

„Po načinu na koji si rekao 'moja soba.'“

„Lepo si to primetila.“ Legao je i sklopio oči.

„Ja sam Renja.“

„Laku noć, Renja.“

„Hoćeš li da mi kažeš kako se zoveš?“

Pomislio je da odbije, razmotrio sve razloge da joj ne kaže.

„Tenaka-kan“, kaza. I zaspa.

Život je smejurija, mislio je Penjač dok je, držeći se vrhovima prstiju, visio petnaestak metara iznad kamenog dvorišta. Ispod njega je ogroman spojak njušio vazduh; čupava glava se zamišljeno okretala s jedne strane na drugu, a prsti velikih kandži sklappali se oko balčaka mača nazubljenog sečiva. Sneg je vitlao u ledenim vrtlozima i Penjača su pekle oči.

„Hvala do neba“, šapnu on i pogleda u tamne, teške olujne oblake. Penjač je bio vernik: bogove je smatrao grupom senilnih staraca – večitih bića koja, sa izvesnom dozom kosmičkog neukusa, ljudskom rodu priređuju beskrajne zvrčke.

Ispod njega, spojak vrati mač u kanije i odlunja u tamu. Penjač duboko udahnu, prebaci se na prozorsku dasku i razdvoji teške somotske zavese. Našao se u malenoj radnoj sobi, u kojoj su se nalazili sto, tri hrastove stolice, nekoliko kovčega i red polica za knjige i rukopise. Radna soba je bila uredna – opsesivno uredna, pomisli Penjač, kada primeti tri pera za pisanje poredana savršeno paralelno u središtu stola. Ništa manje ne bi ni očekivao od magistra Silijusa.

Na zid s druge strane stola bilo je pričvršćeno duguljasto srebrno ogledalo u okviru od mahagonija. Penjač se zaputi ka njemu, uspravi se do pune visine i zabaci ramena unazad. S crnom maskom na licu, odeven u tamnu tuniku i uzane

čakšire, izgledao je zlokobno. On poteže bodež i spusti se u ratnički polučučanj. Od tog prizora krv se ledila u žilama.

Savršeno, reče on svom odrazu. Radije ne bih natrapao na tebe u nekoj mračnoj uličici! Vratio je bodež u kanije, prišao teškim vratima, oprezno podigao gvozdenu rezu i lagano otvorio vrata.

S druge strane nalazili su se uzan kameni hodnik i četvora vrata – dvoja s leve i dvoja s desne strane. Penjač se odšunjao do dalje leve prostorije i polako podigao rezu. Vrata se otvoriše bešumno i on uđe, pribijajući se uza zid. Iako vatra u kaminu beše gotovo dogorela, soba je bila topla; nejasan crveni sjaj obasjavao je zavese oko velikog kreveta. Penjač pride krevetu, pa zastade i pogleda naniže u Silijusa i njegovu podjednako debelu ljubavnicu. On je ležao na stomaku, ona na leđima. Oboje su hrkali.

Što li se ja šunjam?, zapita se on. Mogao sam da uđem ovamo lupajući u doboš. Prigušeno se zacerekao, pa u skrivenoj niši pod prozorom pronašao kutiju s nakitom, otvorio je i sadržaj usuo u crnu platnenu torbicu koja mu je visila o pojasu. Kad bi ih prodao po punoj ceni, pet godina bi živeo u raskoši. Pošto će ih neminovno prodati nekom prevarantu u južnoj četvrti, preživće jedva i tri meseca, ili šest ako se ne bude kockao. Razmatrao je da li da se uzdrži od kockanja, ali to je bilo nezamislivo. Tri meseca, odluči on.

Zavezao je torbicu, vratio se do hodnika i okrenuo se...

I našao se licem u lice sa slugom – visokom, mršavom prilikom u vunenoj spavaćici.

Čovek kriknu i pobeže.

Penjač se uz vrisak dao u bekstvo; stropoštao se niz zavojite stepenice i iz sve snage naleteo na dvojicu stražara. Obojica se prevališe unazad i uz viku padoše. Penjač se zakotrlja po podu kao akrobata, osovi se na noge i iz petnih žila potrča ulevo;

stražari su mu bili za petama. S desne strane se pojavi još jedno stepenište i on krenu njime, preskačući po tri stepenika odjednom; duge noge su ga nosile zastrašujućom brzinom.

Pre nego što je stigao do sledećeg sprata, dvaput je gotovo izgubio ravnotežu. Pred njim se nalazila gvozdена kapija – zaključana, ali s drvenog klina je visio ključ. Od zadaha koji je dopirao s druge strane on malo dođe k sebi i strah mu se probi kroz paniku.

Spojačke jame!

Iza sebe je čuo stražare kako trupću niz stepenice. Podigao je ključ, otvorio kapiju i kročio unutra, pa je zaključao za sobom. Potom se zaputio napred u tamu i usput se molio Senilnim matorcima da mu dozvole da preživi još nekoliko njihovih šala.

Kada su mu se oči privikle na pomrčinu, opazio je nekoliko otvora sa obe strane; unutra su na slami spavali Silijusovi spojaci.

Skinuo je masku i krenuo ka kapiji preko puta.

Gotovo je stigao do tamo kada iza njega otpoče lupnja-va i tišinu razbi vika stražara. Jedan spojак se istetura iz jazbine i krvavocrvene oči se prikovaše na Penjača; bio je viši od dva metra, ogromnih ramena i vrlo mišićavih ruku zaraslih u crno krzno. Lice mu je bilo izduženo, a gubica puna oštrih očnjaka. Lupa je postajala sve glasnija i Penjač duboko udahnu.

„Idi vidi otkud ova buka“, reče on zveri.

„Ko ti?“, prosikta ovaj; reči su bile jedva razumljive jer jezik mu je visio napolju.

„Šta stojiš tu – idi vidi šta ovi hoće“, naredi Penjač oštro.

Zver prođe, očešavši se o njega u prolazu; u hodnik izađe-še i drugi spojaci, koji na Penjača nisu ni obraćali pažnju. On otrča do kapije i gurnu ključ u ključaonicu. Kad ga je okrenuo

i kapija se raskrilila, skućenim hodnikom se iznenada zaori gromka rika. Penjač se osvrnu i vide da, sa žestokim urlicima na usnama, prema njemu trče spojaci. Drhtavim prstima on izvuče ključ i skoči kroz otvor, pa povuče kapiju za sobom i hitro je zaključa.

Noćni vazduh je bio svež; ustrčao je uz nekoliko stepenika do zapadnog dvorišta, pa se hitro uspenrao uz kitnjasti zid i skočio na kaldrmisanu ulicu s druge strane.

Čas kada je zabranjeno biti na ulici odavno je otkucao, pa se Penjač držao senki sve do gostionice, gde se uz drvenu mrežu za puzavicu uzverao do svoje sobe i pokucao na kapak.

Belder je otvorio prozor i pomogao mu da uđe.

„I?“, upita stari vojnik.

„Imam dragulje“, izjavi Penjač.

„Već me hvata očajanje“, reče Belder. „Posle svih ovih godina koje sam u tebe uložio, šta postade od tebe? Lopov!“

„To mi je u krvi“, reče Penjač i isceri se. „Sećaš se Bronzanog Erla?“

„To je legenda“, odgovori Belder. „A čak i ako je istina, nijedan njegov potomak nikad nije živeo ni mrvicu nečasno. Čak ni ono nadirsko žgebe Tenaka!“

„Ne govori rđavo o njemu, Belderu“, reče Penjač tiho. „Bio mi je prijatelj.“